

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Infitam esse misericordia[m] Dei.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

gerit, aut cur illum Deus vxore tam charâ priuârit? Is sciat, neq; hoc sine diuinæ prouidentia bonitate accidisse. Nam præterquam, quòd fugam illius æquo animo tulerit, pro eius fide sollicitus fuerit, & ab Angelo doctus sincerum erga eam amorem, perpetuò conseruârit; statim post obitum Theodoræ, Angelus monasterij Præsidentem mœnuic, vt mitteret ad ciuitatem quemdam ex monachis equitem, qui primum in via occurrentem, equo susceptum, quàm citissimè adduceret. Erat autem is Theodoræ maritus, qui & ipse ab Angelo monitus iam sponte ueniebat ad monasterium. Cui obuiam factus monachus dixit: *Quid ita properas bone vir? respondit ille: Scio uxorem meam, quam tam diu non vidi, è vita excessisse. Curro igitur, eam extremum deservurus.* Sustulit ergo illum in equum monachus, & in monasterium perduxit. Vbi inter lachrymas & luctum, hymni & laudes, & mutua gratulationes audiebantur. Sepulcra Theodoræ coniuge, maritus, illius exemplum secutus, mundo nuntium remisit, captusq; amore silentij & quietis, non solum rerum & virtutum, sed etiam cellæ & habitationis Theodoræ successor fuit. Cumq; aliquamdiu sanctissimè ibi vixisset, etiam sanctissimè defunctus, in eodem cum Theodora sepulchro conditus est; vt, quemadmodum in celo, animæ; ita etiam in terris eorum corpora coniungerentur. Sic sæpe vocatio vnus pendet ab alterius conuersione: neque sine causa Deus etiam bonis viris bonas aufert vxores; ita enim & ipsos viros probat, trahitq; ad maiorem vitæ perfectionem. Magno igitur luctu, sed maiore hic luctu vxorem perdidit, ab ea seruatus, quam perdidit: tentatus, probatus, saluatus.

C A P V T LX.

Infinita DEI erga peccatores misericordia & patientia, que spem facit non solum penitentibus, sed etiam, contra omnes tentationes in morte occurrentes, opem & remedia largitur.

DEVS summum bonum non esset, si in eo non esset omnis & summa virtus. Inter virtutes autem maximè benefica est misericordia, quæ voluntatem incitat, vt ad alte-

ad alterius miseriam subleuandam, succurrat, siue id ex affectu beneuolentiæ & charitatis, siue alio bono sine faciat. Hæc, in homine, ente limitato, finita & limitata est; in Deo autem, ente vndeque illimitato atque infinito, itidem, vt cetera omnia, illimitata & infinita: adeò, vt nullis verbis satis explicari, nullis cogitationibus sufficienter possit comprehendî; cumq; omnem miserendi laudabilem affectum in se contineat, varijs & modis, & sententijs, à Spiritu S. in diuinis litteris, explicatur. *Dominator, Domine Deus, misericors, & clemens, patiens & multa miserationis, & verax, qui custodis misericordiam in millia, qui aufers iniquitatem, & scelera atque peccata.* Item: *Tu, Domine Deus, miserator, & misericors, patiens, & multa misericordia.* Et rursum: *Misericordia Domini plena est terra.* Ac alibi: *Suavis Dominus vniuersis, & miserationes eius, super omnia opera eius.* Cum hac misericordia coniuncta est *patientia*, qua fert iniurias sibi ab homine illatas, vt non statim vlciscatur illas, sed patienter ferat expectetque emendationem. Coniuncta est *mansuetudo*, quæ facit, vt non facilè ad iram exasperetur, aut in furorem excandescat, sed pristinam animi æquitatem retinens, benignitatem erga nos suam non abiciat. Coniuncta est & *clementia* in ignoscendo, qua hominibus pœnas commeritas, ex animi benignitate, vel minuit, vel omnino condonat. Hæc patientia, mansuetudo & clementia itidem infinita est in Deo. Quare sicut exiguum fontem, flumina, maria, immò ipsæ Diluuij aquæ superauerunt, ita excedit diuina misericordia omnem humanam infinitis interual-
lis. Cogita quamcumque voles, & quantamcumque voles misericordiæ magnitudinem, tamen vix incepisti. Capi non potest, quod est immensum, termino caret quod est infinitum.

Et quia patientiam, quam Deus à condito orbe exercuit, in hominum injurijs perferendis, ob quas meritò Mundum totum, & omnes visibiles creaturas perdere, & in nihilum redigere potuisset, nemo satis potest penetrare; Filium suum vnigenitum in terras misit, in quo, velut in speculo, & patientiam, & mansuetudinem, & clementiam, & misericordiam suam hominibus ante oculos poneret. Quantum enim is non tulit ab ijs, pro quibus tulit? *Non erat ei locus in diuersorio antè, quàm in lucem* Luc. 2. 7.

N n n n

prodiret.

II.